

Sygn. akt **X K 437/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Agata Chyczewska

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 roku sprawy przeciwko

J. O., synowi W. i Z., urodzonemu (...) w K., PESEL (...)

oskarżonemu o to, że:

w dniu 25 marca 2017 r. w miejscowości G., na drodze publicznej nr (...) w ruchu lądowym kierował motorowerem marki K. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim sygn.. akt II K 1267/13 w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w okresie od czasu dnia od 2014-05-04 do dnia 2017-05-04, przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku za przestępstwo umyślne podobne sygn.. akt X K 679/14 z art. 178a§1 i 4 k.k., gdzie odbył karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 9.12.2014 r. do dnia 3.03.2016 r.,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

I. w ramach zarzucanego mu czynu oskarżonego J. O. uznaje za winnego tego, w dniu 25 marca 2017 r. w miejscowości G., na drodze publicznej nr (...) w ruchu lądowym kierował motorowerem marki K. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim sygn.. akt II K 1267/13 w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w okresie od dnia 2014-05-04 do dnia 2017-05-04, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 9.12.2014 r. do 7.07.2015 r. całości kary 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 2 października 2014 r. za czyn z art. 178a§1 i 4 k.k. oraz w okresie od 7.07.2015 r. do 3.03.2016 r. całości kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 24.04.2014 r. w sprawie II K 1267/13 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. O.** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. O.** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. A. G. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście 60/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, obciążając tymi kosztami Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 437/17

UZASADNIENIE

W dniu 25 marca 2017 roku J. O. spożył alkohol, po czym wsiadł na motorower marki K. o nr rej. (...), który był jego własnością i kierował nim po drodze publicznej nr (...) w G..

J. O. został zatrzymany do rutynowej kontroli drogowej przez patrol policji i przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem i poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 9.42 urządzeniem marki A. (...) z ważnym świadectwem wzorcowania wykazało, że J. O. 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie zostało powtórzone i o godz. 10.01 oskarżony miał 0,34 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Pojazd został zabezpieczony administracyjnie.

Wobec oskarżonego J. O. w dacie przypisanego mu czynu obowiązywał zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w okresie od dnia 04 maja 2014 roku do dnia 04 maja 2017 roku, orzeczony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim sygn. akt II K 1267/13.

J. O. w okresie od 9.12.2014 r. do 7.07.2015 r. odbywał karę 7 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. orzeczoną prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 2 października 2014 r. za czyn z art. 178a§1 i 4 k.k. oraz w okresie od 7.07.2015 r. do 3.03.2016 r. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 24.04.2014 r. w sprawie II K 1267/13 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

/ Dowody: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2 – 2 v.; świadectwo wzorcowania k. 3 – 3 v.; odpis wyroku II K 1267/13 k. 46 – 47; wyjaśnienia podejrzanego k. 8

J. O. jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie podstawowe, pracuje dorywczo w gospodarstwie rolnym, uzyskując dochody rzędu około 1200 zł miesięcznie. Nie posiada majątku, mieszka z matką. Nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie. Ma rozpocząć leczenie odwykowe. Był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za czyn z art. 178a§1 k.k. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

/ Dowody: karta karna k. 20 – 20 v.; wydruki z K. – osadzony k. 24- 26; dane osobopoznawcze k. 50

W postępowaniu przygotowawczym J. O. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia oraz chciał skorzystać z prawa do dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej, przy czym Prokurator nie wniósł do Sądu wniosku o skazanie w trybie art. 335 § 1 i 2 k.p.k.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia, przewidziany w art. 424 § 1 k.p.k., odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego, odsyłając w tym zakresie do niżej wskazanych kart akt.

/ vide: wyjaśnienia J. O. k. 8

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego w postaci protokołu badania stanu trzeźwości, a także wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu występku z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., jak i wina J. O., nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości.

Przechodząc do omówienia zebranych w sprawie dowodów Sąd za w pełni wartościową podstawę ustaleń faktycznych uznał oświadczenie oskarżonego J. O. złożone w toku postępowania przygotowawczego, w którym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił okoliczności zdarzenia. Sąd potraktował jego wyjaśnienia za szczere i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, szczególnie protokołem badania stanu trzeźwości oraz danymi o karalności. Wskazać należy, że oskarżony stawiał się na termin rozprawy, która została odroczone, zaś nie stawiał się na kolejnym terminie. Sąd uznał za w zupełności wystarczające depozycje J. O. złożone w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego, które ujawnił na rozprawie głównej.

Ustaleń stanu faktycznego dokonał Sąd również w oparciu o ujawnione w toku postępowania dokumenty, do których należą m.in.: dane o karalności, odpis wyroku, dane osobopoznawcze, protokół użycia urządzenia kontrolnego. Dokumenty te nie były kwestionowane w toku postępowania, brak jest również w sprawie innych dowodów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatkę urzędową ujawnioną w toku postępowania. Notatka ta dotyczy kontroli drogowej przeprowadzonej z udziałem oskarżonego. Ujawniona notatka urzędowa potwierdza jedynie obiektywny fakt zaistnienia takiej kontroli, natomiast w pozostałym zakresie nie stanowiła ona podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłyby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu, treścią notatek urzędowych.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony J. O. dopuścił się popełnienia przypisanego mu w punkcie pierwszym wyroku czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu tego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Zgodnie z brzmieniem art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Sąd zważył dalej, że na gruncie art. 178a § 4 k.k. żeby doszło do popełnienia tego czynu, musi wystąpić znamię świadczące o nieskuteczności dotychczas zastosowanych środków penalnych:

- uprzednie prawomocne skazanie za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości (art. 178a § 1 k.k.),
- wcześniejsze prawomocne skazanie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego,
- popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Co ustalono w sprawie, J. O. w dniu 25 marca 2017 roku kierował motorowerem po drodze publicznej, mając 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, oraz będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a także w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w tym czasie. Oskarżony swoim postępowaniem wyczerpał więc znamiona czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Podkreślenia wymaga, że oskarżony, jak wynika również z jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, rozpoczynając jazdę motorowerem w pełni zdawał sobie sprawę, że nie należy jeździć po spożyciu alkoholu, wielokrotnie był już za to karany, odbył karę pozbawienia wolności. Naruszył on zatem normy prawne umyślnie, wiedząc, że grozi za takie postępowanie sankcja karna. Stwierdzić zatem należy, że oskarżony mając obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i kierował motorowerem w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu kary mieszanej, Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu.

Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Ponadto, wskazania wymaga, że oskarżony czynu zarzuconego mu aktem oskarżenia dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. art. 64 § 1 kk. Stosownie do treści art. 64 § 1 kk, jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przesłanki, o których mowa powyżej, zostały w niniejszej sprawie w całości spełnione, bowiem J. O. był wielokrotnie karany sądownie. Oskarżony przypisanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 9.12.2014 r. do 7.07.2015 r. całości kary 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 2 października 2014 r. sygn. akt X K 679/14 za czyn z art. 178a§1 i 4 k.k. oraz w okresie od 7.07.2015 r. do 3.03.2016 r. całości kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 24.04.2014 r. w sprawie II K 1267/13 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

Sąd uznał, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Zgodnie z treścią art. 178a § 4 k.k. jeżeli sprawca dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Sąd doszedł do przekonania, że właściwą dla oskarżonego karą będzie kara 1 roku pozbawienia wolności. Jednocześnie, Sąd uwzględnił przy tym tą okoliczność, że bezwzględna kara pozbawienia wolności winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i

wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.) (wyrok s.apel. w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II Aka 06/03, KZS 2004/1/29).

Podkreślić należy, że oskarżony był uprzednio karany i to za czyny popełnione umyślnie, w tym za prowadzenie pojazdu znajdując się w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego ponownie popełnił on przestępstwo polegające na umyślnym naruszeniu obowiązujących norm prawnych; co więcej, czyny, za które został skazany w przedmiotowej sprawie zostały dokonane w warunkach recydywy, a także wbrew obowiązującemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Przechodząc do omówienia kwestii wymiaru kary, na wstępie podkreślić należy, iż okoliczności dotyczące popełnienia czynów zarzucanych oskarżonemu, jak również postawa oskarżonego oraz dotychczasowy sposób jego życia, w szczególności zaś lekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego pomimo uprzedniego skazania na kary pozbawienia wolności uzasadniają wniosek, iż funkcjonując w warunkach wolności kontrolowanej – nawet pod stosownym nadzorem, zachodzi wysokie prawdopodobieństwo iż popełni on ponownie przestępstwo, a tym samym przemawiają za orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym spełni pokładane w niej cele. Wcześniej orzekane względem J. O. kary nie przyniosły zamierzonego celu.

Kolejno, na niekorzyść sprawcy Sąd poczytał również fakt, że kierował on motorowerem bezpośrednio po spożyciu alkoholu tego samego dnia. J. O. w rażący, ostentacyjny sposób naruszył porządek prawny mając świadomość konsekwencji swoich czynów.

W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Zachowanie oskarżonego cechował bowiem wysoki stopień zawinienia – dopuścił się przypisanego mu przestępstwa w zamiarze bezpośrednim, poruszał się on drogą publiczną, a więc stanowił poważne zagrożenie komunikacyjne.

Nie bez znaczenia pozostaje nadto fakt, iż stężenie alkoholu w jego organizmie znacznie przekraczało wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k., jak i to, że w przeszłości dopuścił się tożsamego rodzajowo występku. Jednocześnie Sąd zważył, że J. O. był uprzednio karany, co świadczy o tym, że tego typu zachowania nie mają incydentalnego charakteru, a oskarżony łamie porządek prawny notorycznie.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd zważył w tym względzie, że niniejszej sprawie nie zachodzą żadne szczególne okoliczności, czy wyjątkowy wypadek uzasadniający odstąpienie od nakładania na oskarżonego wskazanego środka.

Mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu. Świadczenie to wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że naruszanie przepisów prawa w taki sposób, jak dopuścił się oskarżony, skutkuje dolegliwościami i nie jest opłacalne.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. A. G. kwotę 516,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego. Obrońca reprezentowała oskarżonego w toku postępowania, dlatego zasadne było przyznanie jej wynagrodzenia. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 k.p.k. mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego, zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, obciążając tymi kosztami Skarb Państwa.

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;

2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem – obrońcy,
3. przedłożyć za 14 dni lub do uprawomocnienia.

G., dnia 21 marca 2018 roku